

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Πέμπτη 8 Σεπτεμβρίου 1950 (Π.Ο.Η.) Έτος Δ'. Αριθ. 90—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ο Έπίσκοπος Δαυλείας κ. Πολύκαρπος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Εξάμηνος δραχ. 7.000—Ετησία δραχ. 12.000 Εξωτερικού: Εξάμ. δολ. 2.50—Ετησία δολ. 5
Γραφεία: Όδus Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

Από τον κόσμο των αναμνήσεων

ΕΝΟΤΗΣ

«Ίνα πάντες εν ὧσιν».

Μεγάλη Πέμπη 1940.

Απ' όλα τα σημεία τοῦ ὀρίζοντος ἀκούεται ὁ βόμβος τῶν ἀεροπλάνων, τὰ ὁποῖα μελίσσαν ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ θρυλικοῦ μας «Ἀβέρωφ». Αἱ βόμβαι προκαλοῦν τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφήν. Ἀπὸ τὰ πλησίον εὐρισκόμενα πλοῖα ἀκούονται φωναὶ ἀπογνώσεως καὶ ἀπελπισίας τῶν ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι ρίπτονται στὴν θάλασσαν διὰ νὰ σωθοῦν. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐκεῖ εἶναι ἀσφαλισμένοι; Ὁ ὑγρὸς τάφος τοὺς ἀναμένει ὕστερα ἀπὸ ἀγωνιώδη πάλη μετὰ τὴν μανίαν τῶν κυμάτων.

Αἰφνης ἀκούεται ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον τὸ Εὐαγγέλιον «Ίνα πάντες εν ὧσιν». Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Λυτρωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνέβαινεν τὸν Γολγοθὰ φορτωμένος τὸν Σταυρὸν ἀκούεται ἡ λέξις Ἐνότης.

Καὶ σκέπτομαι:

Ἄραγε θὰ ἐκπληρωθῇ ὁ πόθος αὐτοῦ τοῦ Κυρίου; Ἄραγε θὰ εἰσακούσῃ ὁ Οὐράνιος Αὐτοῦ Πατὴρ τὴν προσευχή Του; ἢ μήπως θὰ χαθῇ ἡ φωνὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ μέσα εἰς τὸν βόμβον τῶν ἀεροπλάνων καὶ τὸν κρότον τῶν βομβῶν; Ὑπάρχει ἄραγε Ἐνότης; Ἀναγνώστα μου ρίψε μίαν ματιάν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ θὰ ἐκπλαγῇ βλέπων τὴν θαυμαστὴν ἁρμονίαν καὶ ἐνότητα. Θὰ ἴδῃς ἄπειρα πλήθη ἀστέρων νὰ κινεῖσθαι μετὰ ἱλιγγιώδη ταχύτητα καὶ ὅμως οὐδεμία σύγκρουσις γίνεται. «Τὸν ποιήσαντα σε λήνῃν εἰς καιροῦς» ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ ἔθου σκότος καὶ ἐγένετο νύξ». Καὶ ὁ ψαλμῶδης ἀναφωνεῖ. «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου Κύριε πάντα ἐν Σοφίᾳ ἐποίησας». Ἀλλὰ μήπως καὶ εἰς τὴν γῆν δὲν ὑπάρχει θαυμασία ἐνότης; Καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμα τὴν ζούγκλαν

δὲν ζοῦν ζωὰ μικρὰ μετὰ μεγάλων; Ἄς ἐλθωμε τώρα καὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Ἀπὸ πόσα ἑκατομμύρια κυττάρων ἀποτελεῖται! καὶ ὅμως ὅλα ἐκτελοῦν τὸν προορισμὸν τῶν με καταπληκτικὴν ἀκρίβειαν. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἄνθρωπος ποιεῖ κατάχρησιν τοῦ δώρου τῆς ἐλευθερίας, ποὺ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτὸν καὶ γίνεταὶ πολέμιος τῆς ἐνότητος καὶ ὑπερβαίνει καὶ αὐτὰ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας - «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν εὐ συνῆκε παρεσυμβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλμ. ΜΗ' 13). Ὁ Λυτρωτὴς προσεύχεται καὶ παρακαλεῖ τὸν Οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα «Ίνα πάντες εν ὧσιν». Καὶ ὅμως ἡ γῆ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ δάκρυα καὶ αἵματα.

Ὁ εἰς εὐρίσκεται εἰς Οὐρανοξύστας, ἀπολαμβάνων πλουσίως ἀγαθὰ ἐν μέσῳ θεραπεινιδῶν καὶ κολάκων, θεραπευόντων τὸν ἐγωισμόν του· ὁ ἕτερος δὲν ἔχει οὐδὲ μίαν πτωχὴν καλύβην νὰ περισυλλέξῃ τὰ ράκη του. Λαοὶ κατέχουν πλουσίας πεδιάδας μετὰ ἀραιοκαταφυγιένους πληθυσμοὺς καὶ ἄλλοι συνωστίζονται μετὰ χρεὶς ἀσφυξίας εἰς ἀποκρήμους βράχους. Καὶ τὸ χερίστον πάντων εἶναι, ὅτι δι' ὕλικά συμφέροντα τὰ ὁποῖα εἰρηνικῶς δύνανται νὰ διευθετηθῶσιν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Εἰρήνης καὶ ἀγάπης, καταλήγουν εἰς αἱματηροὺς πολέμους, οἱ ὁποῖοι μεταβάλλουν εἰς σωροὺς ἐρείπων ὅ,τι ὠραῖον ἔχει δημιουργήσῃ ὁ πολιτισμός.

Ἄραγε ἡ φωνὴ τοῦ Λυτρωτοῦ θὰ ὑπερισχύσῃ τοῦ κρότου τῶν βομβῶν καὶ θὰ πείσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ συνεννοηθοῦν καὶ νὰ ἀποκτήσουν ἐνότητα σκέψεως καὶ ἐνεργείας;

Μάλιστα ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα! Μὴ ἀμφιβάλῃς ὅτι ἡ φωνὴ τῆς Γεσθημανῆ θὰ εἰσ-

ακουσθῇ καὶ θὰ γίνῃ μία ποίμνη καὶ εἰς ποιμήν. Ναί· θὰ ἐπιτευχθῇ διότι τὸ εἶπεν Ὁ ἑκείνος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ προφήτης λέγει, «οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ». Τὸ εἶπεν ὁ Σωτὴρ καὶ διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὸν Οὐράνιον Πατέρα «ἵνα πάντες ἕν ᾧσιν». Διὰ τὸ νὰ γίνῃ ὁμῶς τοῦτο, πρέπει ἡ ἀνθρωπότης νὰ ἀνανήσῃ, νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν λήθαργον τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ ἐφαρμώσῃ τὸν Νόμον Του, τὸν Νόμον τῆς ἀγάπης. Ἀμέσως τότε παύουν τὰ δάκρυα, παύει ὁ πόνος καὶ οἱ πόλεμοι, παύουν τὰ μίσση. Ἡ δὲ ἀνθρωπότης μὲ τὸ λάβαρον τοῦ Σταυροῦ βαδίζει πλέον εἰς λιμένας εὐτυχίας καὶ χαρᾶς.

Ὅσοι εἴσθε ἀκόλουθοι Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος εἰς τὴν Δεσποτικὴν Του προσευχὴν παρεκάλεσε τὸν Οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα «ἵνα πάντες ἕν ᾧσιν» ἀγωνισθῆτε διὰ τὴν ἑνωσιν τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου καὶ πρῶτον διὰ τὴν Ἑνωσιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν ὁποῖαν πολεμοῦν αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας. Ὅσοι πιστεύετε εἰς Αὐτὴν εἰς τὴν Νύμφην τῆς ἀποκαλύψεως ἐργασθῆτε μὲ δὴλὴν τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας διὰ νὰ ἀποδείξετε εἰς τοὺς πολεμίους Αὐτῆς, ὅτι ζῆτε πρὸς χάριν Αὐτῆς. Ἐργασθῆτε πρὸ πάντων ὅσοι χάριτι Θεοῦ φέρετε τὸν τίτλον τοῦ Γνησίου Ὁρθόδοξου, διὰ τὴν Ἑνωσιν, διότι Ἑνωσις σημαίνει Νίκη, Θρίαμβος. Μὴν δειλιᾶτε ἐὰν πρῶν τῶν τέκνων Αὐτῆς, Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς τοὺς ὁποῖους ἐγαλοῦνται μὲ τὸ γάλα τῆς εὐσεβείας πολεμοῦν Αὐτὴν. Ὅχι μὲ τὴν βοήθειαν Ἐκείνου ὁ ὁποῖος παρεκάλεσεν τὸν Οὐράνιον Πατέρα «ἵνα πάντες ἕν ᾧσιν» θὰ νικήσετε. Ἡ δὲ Ἑνωσις τῆς Ἐκκλησίας θὰ γίνῃ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐνώσεως ὁλοκληρου τῆς Ἀνθρωπότητος.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ (Κουβαρά — Κερατέας)

Ἐνὶ κόσμῳ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι καὶ ἡ γραφικὴ Μοῆ Κουβαρά — Κερατέας, ἡ τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Εἰς αὐτὴν ἀσκοῦνται εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι μοναχοί, οἱ ὁποῖοι εὐχαρίστως ἀφέντες τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἠκολούθησαν τὸν Εὐγενῆ Μονάρχην τῶν καρδιῶν μας Ἰησοῦν. Οἱ εὐσεβεῖς αὐτοὶ ἄνδρες ἀσκοῦν καὶ μίαν θαυμαστὴν Ἱεραποστολήν. Ἐκδίδουν τὰ ψυχωφελῆ βιβλία «Πολύτιμος Θεσανυρὸς Μετανοίας» καὶ «Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ἐκκλησίας». Περιέχονται τὰς διαφορὰς πόλεις καὶ μὲ χριστιανοπρεπεστάτην αὐταπαρνησιν καθοδηγοῦν τοὺς Χριστιανούς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης.

Ἡ Ἱερά αὐτὴ Μοῆ ὑπῆρξεν ἔργον τοῦ ἀειμνήστου ἀσκητικοῦ πατρὸς καὶ Ἐπισκόπου Βρεσθίνης Κυροῦ Ματθαίου. Μετὰ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν του, οἱ πατέρες καὶ ἀδελφοὶ τῆς Ἱερᾶς Μοῆς, ἐπεζήτησαν τὴν ποιμαντορικὴν ἐπιστολίαν καὶ Εὐλογίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ Ἱερά Σύνοδος εὐχαρίστως ἀπεδέχθη τὴν αἴτησιν αὐτῆν, θεωρήσασα ἐαυτὴν εὐτυχὴ διὰ τὴν συνεργασίαν τοιούτων ἐκλεκτῶν μοναχῶν.

Οὕτω τὴν Πέμπτην 25/8 ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Βαρθολομαίου καὶ Τίτου, μετέβησαν εἰς τὴν Ἱεράν Μοῆν ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρου καὶ τοῦ καθηγητοῦ Θεολόγου κ. Καραμήτσου. Ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ λειτουργία μετὰ βαδυστάτης συγκλήσεως. Μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς συνελειτουργήσαν οἱ Ἀρχιμανδρίται Νικῶδημος Πατρῆς, Γερόντιος Μαριόλης, Ἀντώνιος Θανάσης. Ἐψαλαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας μετὰ τῶν μοναχῶν. Οἱ Μοναχοὶ προσέβλεπον μετὰ βαδυστάτου Σεβασμοῦ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀγίου Προέδρου. Ἐκεῖνος δὲ μετ' ἀπείρου ἀγάπης τοὺς ἐκλεκτοὺς μοναχοὺς. Εἰς λόγον του ἐξῆρε τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου ἐπισκόπου Ματθαίου καὶ τὸν ζῆλον του ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας.

Κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν προσεχειρίσθη εἰς πρεσβύτερον, ὁ ἱερολογιώτατος ἱεροδιάκονος Καλλιόπιος Γιαννακουλόπουλος καὶ εἰς ἱεροδιάκονον ὁ δοσιώτατος μοναχὸς Γεράσιμος Σκουρτανιώτης.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρετέθη εἰς τοὺς ἐπισκέπτας πλουσία τράπεζα, ἐγένετο δὲ ἀνάγνωσις ἐντὶ τραπεζῇ κατὰ τὰς μοναχικὰς διατάξεις. Τοὺς εἰς Μοῆν εὐρισκομένους Ἀρχιερεῖς ἐπισκεφθῇ ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ παραρτήματος Κερατέας. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας ὑπέδειξαν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἱερᾶς Μοῆς. Ὁ Ἅγιος Πρόεδρος συγκινημένος ἐθαύμαζε τὰ ἔργα αὐτὰ—τῆς μοναχικῆς αὐταπαρνήσεως καὶ διαρκῶς ἐξῆρε τὸ ἔργον τῆς Ἐνώσεως, διὰ τῆς ὁποίας νέοι ὁρίζοντες ἀνοίγονται εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Τὴν Ἱεράν Μοῆν ἐπισκέφθησαν καὶ ἄλλοι ἀδελφοὶ ἐξ Ἀθηνῶν ἀποκομίσαντες τὰς ἀρίστους ἐντυπώσεις.

Κλείοντες τὸ παρὸν σημείωμα γράφομεν ὅτι ἡ Ἑνωσις, ἡ ἑποία ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν ὡς διακαὴς πόθος εἰς τὰς καρδίας ὅλων καὶ ἐπραγματοποιήθη κατόπιν τῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐγκυκλίῳ δηλώσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς ἐπιδόσεως ἐπισήμου ἀποκηρύξεως τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας διὰ Δικαστικοῦ κλητῆρος, ἐγκαινιάζει λαμπρὸν Κεφάλαιον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ἡ αὐταπαρνήσις τῶν μοναχῶν, ὁ ἐνθερμος ζῆλος των, ἡ ἀγάπη των πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς των ἀποτελεῖν στοιχεῖα ἐγγνώμενα θρίαμβου καὶ νίκης λαμπράν. Ἀνέκαθεν ὁ μοναχὸς ἀπετέλεσε δπλίτην ἀξιόλογον τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας ὁ δὲ μοναχικὸς βίος ἀκαταγώνιστον ἔπαλιν τῆς ὀρθοδοξίας!

Ἡμεῖς εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἱερᾶς Μοῆς Μεταμορφώσεως, τὴν ἀξίαν τῶν ὁσίων ἀντελήφθημεν προσωπικῶς, προστάτην καὶ ἐνίσχυνσιν ἐκ μέρους τοῦ ἀγωνοθέτου Σωτῆρος. Ὑποσχόμεθα δὲ θερμοτάτην καὶ ἀδελφικὴν συνεργασίαν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ὑψώσωμεν τὸ λάβαρον τῆς ὀρθοδοξίας εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Πατρίδος μας καὶ νὰ ἐμφανίσωμεν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τὰς εὐλογίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ ἀειμνήστου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἐπισκόπου Ματθαίου, πᾶν ἔχνος ἀσεβείας, πλάνης καινοτομίας, μεταβάλλοντες τὴν Ἑλλάδα μας εἰς χώραν Ἀγίων, ὅπως ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων καὶ ἱστορικῶν θριαμβῶν.

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Περιοδεῖται καὶ ἐντυπώσεις

ΚΑΤΩ ΣΤΕΝΗ-ΚΑΜΠΙΑ ΕΥΒΟΙΑΣ

Ἐπὶ τέλους τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ μετέφερε τοὺς προσκληνυτάς, σταμάτησε κάτω ἀπὸ τὰ παχύσκια πλατάνια, τοῦ γραφικοῦ χωριοῦ τῆς ὁρεινῆς Εὐβοίας, Κάτω Στενή. Μετὰ τὸ σχετικὸ καὶ ἀπαραίτητο ξετίναγμα καὶ τὸν πρόχειρο καλλωπισμὸ, κοντὰ στὴν κρύα βρύσι, πρώτη φροντίς ἦτο ἡ ἀνεύρεσις 2-3 ἡμιόνων, διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν γεροντοτέρων καὶ ἀσθενεστέρων, στὸ γραφικὸ ἐξωκκλησάκι τῆς Ἀγίας Κυριακῆς, ποὺ ἀπείχε 1 ὥρα ἀπὸ τὴν Κάτω Στενή.

Ἦδη τὸ πρῶτο μουλάρι φορτῶνεται ἀπὸ μία λιγερόκορμη Ἑλληνοπούλα, ἀγωγιάτισσα, ποὺ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς γυμνοσάλιαγγες τῶν μεγαλοπόλεων. Σεμνά καὶ ἀλλὰ ἐντυμένη μὲ ντροπαλὴ ἀλλὰ γεμάτη καλωσύνη καὶ εὐγένεια ἔκφρασι, ἦτ' ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς Ἑλληνίδος, ποὺ δόξασε τὴν πατρίδα τῆς καὶ ποὺ πάντα θὰ παραμένῃ ἀθάνατο σύμβολο τοῦ Ἑθνικοῦ μας μεγαλείου καὶ βάσιμης ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον.

— Κλωτσάει καλὲ, τὸ μουλάρι σου;

— Μόνο τοὶ κακὸδοξ' κλωτσάει!

Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἑλληνοπούλας, χαριτωμένη στὴ διατύπωσι, γεμάτη προσήλωσι καὶ σεβασμὸ, θὰ ἐξακρατηρίζετο ἴσως ὡς τυφλὸς φανατισμὸς. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἦτο. Εἶχε βέβαια τὸ στοιχεῖο τῆς ἀνανακτισεως ἐναντίον ἐκείνων, ποὺ ἐξέκλιναν τῆς ὁρθῆς πίστεως· μὰ εἶχε καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς ἱκανοποιήσεως, γιὰτὶ ἐπὶ τέλους εἶδε καὶ στὸ ὁρεινὸ χωριὸ τῆς ὁμοπίστους τῆς, ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Στὰ ὁρεινὰ αὐτὰ χωριά, ἡ πίστις ἀποτελεῖ τὸ κοινωνικὸ καὶ οἰκογενειακὸ βίωμα. Μακρυνὰ ἀπὸ κάθε βέβυλη ἐπίδραση διατηροῦν ἀκόμη τὰ χωριά αὐτὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ὁμορφίαν τοῦ ἔθνικοῦ μας πολιτισμοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ ὀφείλουν στὴν πίστι. Ἡ φιλοξενία, ἡ ἀγάπη, ὁ Σεβασμὸς, ἡ καλωσύνη εἶναι καρποὶ τῆς πίστεως αὐτῆς. Ἀξέχαστος θὰ μοὺ μείνῃ ὁ ἔορταςμὸς τῆς Ἀγ. Κυριακῆς. Ἡ Ἐκκλησοῦλα γεμάτη ἀπὸ κόσμος, ποὺ μὲ κατάνυξι παρακολουθοῦσε τὴ λειτουργίαν τοῦ εὐλαβεστάτου ἐφημερίου, τοῦ παραρτήματος τῆς Χαλκίδος πατρὸς Ἰωάννου. Τὸ κήρυγμα, ποὺ ἔβγαλε ἕνας ἀδελφὸς τὸ ἐννοιωσαν τόσο βαθειά, ὅσο βαθειά νοιώθεις μιὰ γεμάτη ἀπὸ εὐλικρίνεια πατρικὴ σύστασι. Μὲ πόσο μετὰ ἐνθουσιασμὸ ζητοῦσαν νὰ φιλέσουν τοὺς ξένους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα! Ἡ στιγμὴ αὐτὴ μοὺ θύμισε τὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια.

Ὁ κόσμος ὅμως αὐτὸς τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου, δὲν ἔχει δοκιμάσει τὴν θαλπωρὴ καὶ τὴν στοργὴ τῶν λειτουργῶν τῆς Ἀγάπης. Μέσα σὲ 200 οἰκογένειες, οἱ 120 ἀκολουθοῦν τὰς παραδόσεις καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ οἱ ὑπόλοιποι συμπαραδοῦν. Μὲ πόσο ὅμως πόνος ὑπομένουν τὴν στέρησιν τοῦ ἱερέως καὶ τῆς Ἐκκλησίας! Ἀκόμα θὰ μένουν στ' αὐτιά μου τὰ λόγια τῶν χωρικῶν: «Μεγάλο μυστήριον θὰ κάνης νὰ μᾶς στείλῃς παπᾶ, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὸν μῆνα». Ποὺ νὰ τολμήσῃ ὅμως κανεὶς νὰ διαβιβάσῃ τὴν παράκλησι αὐτὴ, στοὺς ἱερεῖς

τῆς πρωτευούσης. Ἐχουν μάθει νὰ βαδίζουν ἀσφαλτο καὶ φοβοῦνται τὰ βράχια· ἔχουν μάθει στὴν ἀνεσι τῆς πόλεως καὶ τοὺς φοβίξει ἡ ταλαιτωρία τῆς ὑπαίθρου. Νὰ σκέπτωντα ἄραγε καὶ τῆς εὐδύνες ποὺ ἔχουν ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας γι' αὐτές τους τίς σκέψεις!

Ἀλλὰ σκοπὸς μας δὲν εἶναι ὁ ἔλεγχος· σκοπὸς εἶναι ὁ θριάμβος τῆς πίστεως. Γι' αὐτὸ τίς τελευταίει αὐτὲς γραμμὲς τίς διαθέτω στὴν εὐσέβεια καὶ αὐταπαρνησί τῶν ἱερέων μας, ἐλπίζων ὅτι δὲν θ' ἀργήσουν νὰ βρεθοῦν κοντὰ στοὺς ἀδελφούς μας τῶν ὁρεινῶν περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ταξειδιώτης

Αἱ Ἀρχαιρεσίαι τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., τὸ ὁποῖον ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου θὰ χειρισθῇ τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Μεταξὺ τῶν ἐκλεγέντων συγκαταλέγονται πολλοὶ ἐκλεκτοὶ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι ἐγγυῶνται ἐργασίαν καὶ ἀποδοτικότητά. Οὕτω διεκρίναμεν τὰ ὀνόματα τῶν κ. κ. Σταύρου Καραμήτσου (πρώτου πλειοψηφίσαντος) Ἀντων. Ἀναγνωστοπούλου, Ἡλ. Ἀγγελοπούλου, Γεργ. Ζαχαροπούλου καὶ ἑτέρων ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν. Εἰς τοὺς ἐκλεγέντας εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν ὁραῖον, ἀλλὰ τραχὺ ἀγῶνα, δι' ὃν ἐξελέγησαν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΗΛΕΜΟΝΑΣ

Τὸ νέον σχολικὸν ἔτος ἀρχεῖται. Νέαι προσπάθειαι καὶ νέαι εὐθύναι διὰ τοὺς γονεῖς. Ἐπ' αὐτῶν ὅμως θὰ ἐμιλήσωμεν ἐπενέστερον εἰς ἄλλο σημεῖμά μας. Εἰς τὸ παρὸν σημεῖωμα ὑπερθυμίζομεν τὸν ἐκλεκτὸν βοηθὸν τῶν γονέων εἰς τὸ ἔργον τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς. Αὐτὸς δὲ ὁ βοηθὸς εἶναι τὸ Κ α τ η χ η τ ι κ ο ν Σ χ ο λ ε ῖ ο ν. Εἰς κάθε ἐνορίαν θὰ λειτουργήσῃ καὶ ἐφέτος κατηχητικόν. Γράψατε ἐγκαιρῶς τὰ παιδιὰ σας προτρέψατέ τα καὶ ἐστὲ βέβαιοι ὅτι τὰ βοηθήτε καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν τους καὶ εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τους.

ΔΩΡΕΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

Εἰς μνήμην Κων/νου Παπαδημητρίου ἀντὶ στεφάνου αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἀποθανόντος δραχ. πενήντηκοντα χιλιάδας (50.000) εἰς Ὁρφανοτροφεῖον Ταμπουρίων.

Στυλιανὴ καὶ Βάσω Παπαδημητρίου

Ἐπίσης εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ μας ἡ οἰκογένεια Ἀντωνίου Ἀναγνωστοπούλου ἀντὶ στεφάνου δραχ. (100.000) ἑκατὸ χιλιάδες ὑπὲρ τῶν ὀρφάνων.

Τοὺς ἀνωτέρω εὐχαριστεῖ τὸ Δ. Σ. τοῦ Ὁρφανοτροφείου καὶ εὐχεται αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 24ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Σάββατον ἐορτάζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς «Παναγία ἡ Μυρτιδιώτισσα» Παλαιοῦ Φαλήρου, ἔνθα γίνεται ἡ τελετὴ τῶν Θεοφανείων. Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν θὰ χοροστατήσῃ Ἀρχιερεὺς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν Αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι)»

Τὸ μόνον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταχώσουν οἱ αἰῶνες καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ κατὰ τὴν διάβασίν του ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, ὑπῆρξε τὸ ἀτιμωτικὸν τῆς Καταδίκης Ὁργανον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐξέπνευσε ἡ τῶν ἀπάντων Ζωή. Καὶ ὅχι μόνον δὲν τὸ ἐξηφάνισε, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τὸ ἀνήγαγε εἰς τὴν πλέον περιόπτου θέσιν, τὸ κατέστησεν ἀξιοσέβαστον καὶ προσκυνητὸν μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Οὕτω δὲ ἀπὸ ἀτιμωτικὸν καταδίκης ὄργανον διὰ τὸ ὑποῖον εἶχε λεχθῇ τὸ «ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμῆμενος ἐπὶ ξύλον» μετεβλήθη εἰς ὄργανον σωτηρίας, εἰς ὅπλον ἀκαταμάχητον, εἰς φύλακα τῆς οἰκουμένης, εἰς ὅρα ὀνεία ἐκκλησίας, εἰς βασιλέων κραταίωμα, εἰς ἀγγέλων δόξα καὶ δαιμόνων τραῦμα, εἰς πιστῶν στήριγμα. Τὸ καθηγίαις τὸ Δεσποτικὸν αἷμα, τὸ χυθὲν ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ ἐξηγήσας ἡ θυσία τῆς ἀγάπης. Τὸ διαιώνισεν ἡ ἀνάμνησις τοῦ Γολγοθᾶ. Τὸ μετέβαλε εἰς νικητήριον καὶ ἐνδοξον ὄπλον ἡ σκοπιμότης τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας. Ἰδοὺ διατὶ καυχώμεθα ἐν τῷ Σταυρῷ. Ἰδοὺ διατὶ θαυματουργεῖ ὁ Σταυρός.

Δὲν εἶναι ὅμως ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μόνον τὸ εὐλαβὲς καὶ ἀξιοσέβαστον ἀντικείμενον. Δὲν εἶναι μόνον τὸ προσκυνητὸν ὄπλον τῆς Νίκης τοῦ Θεανθρώπου κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς. Εἶναι συγχρόνως καὶ τὸ ὑπέρτατον Σύμβολον ἀγώνος. Ἐνὸς ἀγώνος ἐπιφέροντος Νίκην· ἐνὸς ἀγώνος πλήρους προσπαθειῶν· ἐνὸς ἀγώνος τὸν ὁποῖον διεξήγαγε πρῶτος ὁ Σωτὴρ. Καὶ ὡς τοιοῦτον πρέπει νὰ ἴδωμεν τὸν Σταυρὸν. Ἐκλήθημεν ὑπὸ τοῦ Κρεμᾶσαντος ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀνῆκαμεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ἐσκέφθημεν ὅμως τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι ἀναλαμβάνομεν ὀριζόμενας ὑποχρεώσεις. *Ὑποχρεώσεις ἀγωνιστοῦ, Μαχητοῦ.* Ὁ χριστιανισμὸς καὶ κατὰ τὴν οὐσίαν του καὶ κατὰ τὴν ἱστορικὴν του ἐξέλιξιν εἶναι ἕνας διαρκὲς ἀγών. Τί λέγει ἡ δογματικὴ διδασκαλία τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἀποβῇ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, ἀγωνιζόμενος ἐναντίον τῶν παθῶν, τῶν ὁρμῶν, τῶν κλίσεων, τῶν προδιαθέσεων αὐτοῦ· ἐναντίον τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους. Τί μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τοῦ χριστιανισμοῦ; Μίαν διαρκὴ πάλιν ἐναντίον μιᾶς διεφθαρμένης κοινωνίας, μίαν διαρκὴ πορείαν διὰ μέσου αἱματηρῶν ἐμποδίων. Ἡ Ἐκκλησία ἐν διωγμῷ αἱματηρῷ! Ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τὰ βέλη τῶν ἀρνητῶν! Καὶ ἡ οὐσία λοιπὸν καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἕνας ἀγών. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς Ἰδρυτὴς αὐτῆς ἀγωνιστὰς ἐκάλεσε πλησίον του. Ἰδοὺ ποῖαν ἀξίωσιν διετύπωσεν πρὸς ὅσους ἐπεθυμοῦν τὴν φι-

λίαν του. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω, ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ».

Ἡ στήλη αὕτη ἀπευθύνεται ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς καλοπροαιρέτους ἐκείνους χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι τακτικοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν, τακτικοὶ εἰς τὰ καθήκοντά των, δὲν ἀδικοῦν κανένα, πλην ὅμως δὲν εἶναι ἀγωνισταί. Ἀπευθύνεται ἐπίσης καὶ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προσδιορίζουν τὰς ἡμερομηνίας καὶ τοὺς καιροὺς τῶν μετὰ τῶν καταστροφῶν, ὑποσημαίνουν τὴν Δευτέραν Παρουσίαν καὶ ἀρνοῦνται τὸν ἀγῶνα. Οὕτω ὁ πρῶτος σοῦ λέγει «δὲν εἶμαι ἐγὼ ἄξιος γιὰ τέτοια πράγματα» Ὁ δεῦτερος σοῦ ἀπαντᾷ: Τί τὰ θέλετε τώρα θὰ γίνῃ ὁ πόλεμος καὶ θὰ διορθωθοῦν ὅλα. Λησμονοῦν ὅμως καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δεῦτεροι τὰ ἐξῆς: Α'.) Ὁ Χριστὸς ἐργασίαν καὶ ἀγῶνα ἀπῆρθε ἀπὸ ὅσους τὸν ἐπλησίασαν. Οὕτω λέγει εἰς τὸν Πέτρον ὅταν διεπίστωσε τὴν ἀγάπην του «ποίμαινε τὰ ἀρνία μου ποιμαίνε τὰ πρόβάτά μου». Συνιστᾷ εἰς τοὺς μαθητάς του «ἐργάζεσθε ἕως ἡμέρας ἐστίν» Β'.) Ὁ χριστιανισμὸς ἐνεφανίσθη καὶ ἐμεγαλύνθη εἰς περιόδους ἀναστατώσεων, ἐπαναστάσεων, ἀκαταστασιῶν. Μέσα δὲ εἰς τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο χάος ἐτεχνούργησε τὸ ἀνάντηρον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς μὴ ἀπατώμεθα. Χριστιανισμὸς σημαίνει ἀγῶνα. Καὶ ὡς τοιοῦτον πρέπει νὰ τὸν ζήσωμεν. Ἀλλὰ ὁ ἀγὼν οὐδέποτε συμβιβάζεται μετὰ τὴν ἀτομικὴν μας γαλήνην καὶ ἡρεμίαν εἰς τὰ σπήλαια τῶν ἐρημῶν ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν οἰκείων μας. Ὁ ἀγὼν ἀπαιτεῖ θυσίαν. Θυσίαν ολοκληρωτικὴν. Καὶ δι' ἕνα τοιοῦτον ἀγῶνα καλούμεθα. Τὰ καθηγητικά Σχολεῖα, ἡ οἰκογένεια, τὸ ἐπαγγελματικὸν περιβάλλον, τὸ Σχολεῖον, τὸ οἰονδήποτε μέρος εἶναι οἱ τομεῖς εἰς τοὺς ὁποίους καλεῖται νὰ ἀγωνισθῇ ὁ χριστιανός. Ἄς μὴ φυγομαχήσωμεν, διὰ νὰ μὴ ἀκούσωμεν τὸ «οὐκ ἔγω ὑμᾶς». Ἄς ἀγωνιζόμεθα ἔστω καὶ ἐὰν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μετὰ 5 λεπτά ἐπικρατεῖ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, ἀναδιοργανωθέν, θὰ εἶναι τὸ ὄργανον ἐνὸς τοιοῦτου ἀγώνος. Θὰ δίδῃ κατευθύνσεις. Θὰ εἶναι τὸ σημεῖον συναντήσεως τῶν ἀγωνιστῶν. Ἐπιθυμεῖ νὰ συνάξῃ πλησίον του, ὅσους θέλουν νὰ εἶναι ἀγωνισταί, ὅσους κρατοῦν ἐπαξίως, τὸ Σύμβολον τοῦ ἀγώνος, τὸ Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Τοὺς ἄλλους, ὅσους ζοῦν μακρὸν τοῦ ἀγώνος, ὡς ἄτομα, ὅσονδήποτε εὐσεβεῖς καὶ ἂν εἶναι θὰ τοὺς ἀγνοῇ.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντὴς
Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντὴς Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργίου
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διαυλείας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήναι

Κοινωνικά Ζητήματα

ΕΚΑΣ ΟΙ ΔΥΝΑΣΤΑΙ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ!

Ἀρθρον τοῦ Ἀρχιμ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΠΡΟΕΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν ἐκ τῶν πολλῶν, ἅτινα κεῖνται εἰς τὴν ἔξουσίαν του». «Καὶ ποῖα ταῦτα;»—«Δήμεσις, ἐξορία, μαρτύριον, θάνατος». Ὅτι δηλαδὴ καὶ σήμερον θέλει νὰ μεταχειρισθῇ ἡ κρατοῦσα καινοτόμος Ἐκκλησία ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν σεβομένων καὶ ἀκολουθούντων τὰς Ἱ. Παραδόσεις καὶ ἀλώβητον τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν τῶν ἀκολουθούντων τὸ ὀρθόδοξον ἐκρητολόγιον καὶ οὐχὶ τὸ Παπικόν. Ἀλλ' ἄς ἴδωμεν τί ἀπαντᾷ ὁ Βασιλεὺς. «Φόβησόν με δι' ἄλλον τινός. Ἀρπαγὴν τῆς περιουσίας δὲν φοβεῖται ὁ μηδὲν ἔχων» ἄς εἰπωσιν τὸ ἴδιον καὶ νεοημερολογίται καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς οἱ ἔχοντες βίλλας, λιμουζίνες καὶ μέγαλα. Ἐξορία δὲν με τρομάζει, διότι εἰμαι ἐνταῦθα παρσιπιδήμος καὶ ἐξοριστός. Μαρτύρια δὲν μποροῦν νὰ ἐπιβληθῶν εἰς σαρκίον ἀσθενές λέγει ὁ Ἅγιος· ἀλλὰ οἱ προγαστορες ἀρχιερεῖς καὶ κοιλιοδουλοὶ δύνανται τάχα νὰ εἰπωσιν τὸ ἴδιον. Ἐξακολουθεῖ ὁ φωτεινὸς ἐραρχὴς καὶ λέγει «Μαρτύρια δὲν ἡμποροῦν νὰ ἐπιβληθῶν εἰς σαρκίον ἀσθενές, ὅπερ δύναται νὰ πέσῃ εἰς τὴν πρώτην προσβολήν. Ὁ δὲ θάνατος μὲ ἐκνώνει μὲ τὸν θεὸν καὶ πληροὶ ὅλους μου τοὺς πόθους. «Πῦρ καὶ ξίφος καὶ θῆρες καὶ οἱ τὰς σάρκας τέμνοντες ὄνυχας τρυφὴ μᾶλλον ἡμῖν εἰσὶν ἢ κατάπληξις. Ἀκουέτω ταῦτα καὶ βασιλεὺς. Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὸν ὄγκον τῶν ἁγίων Μαρτύρων ὁμολογητῶν καὶ γενικῶς τῶν ἡρώων τῆς πίστεως, οἵτινες διὰ τῆς ζωῆς πίστεως τῶν εἰς τὸν Χριστόν, ἄλλοι μάχαιραν ἔλαβον, ἄλλοι δι' ἀγχόνης ἢ πυρᾶς ἐτελεύτησαν· καὶ λόγῳ τοῦ στενοῦ τοῦ χώρου ἀναφέραμε περιορισμένως μόνον τὰ διαληφθέντα ἱερὰ πρόσωπα. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον διακρίνει ὅλους τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς ἐκκλησίας ἦτο ἡ ἀνευ ὀρίων χριστιανικὴ ἀγάπη· ἥτις εἶναι ἡ βάσις καὶ τὸ ἔρεισμα τῆς ἐκκλησίας καθὼς καὶ ἡ εὐθύτης καὶ ἡ εὐκρίνεια πράγματα ξένα ἀπὸ τοῦς ἀρχιερεῖς τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἔχει μεταβληθῇ εἰς σατανικὸν μῖσος καὶ οὐχὶ ἐναντίον τῶν διαφορῶν προλαγανδῶν (χιλιαστῶν, μασσώνων, κλπ.) ἀλλὰ ἐναντίον τῶν ὀγιῶς θεοσκευόντων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἐναντίον τῶν ὄντως ἁγίων ἀρχιερέων μας, οἵτινες περιεφρόνησαν καὶ δόξαν καὶ ἔδρας μητροπολιτικὰς καὶ χορῆμα καὶ ἐπαίνους, χάριν τῆς ἀληθείας, χάριν τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας, χάριν τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἐκκλησίας. Μῖσος παθολογικόν, ἔλλειψις στοιχειώδους ἀγωγῆς καὶ συμπεριφορᾶς τοὺς κατευθύνει καὶ ζητοῦν τὴν ἐξόντωσιν τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν καὶ τοῦ εὐλαβοῦς κλήρου μας.

Δὲν γνωρίζουν οἱ ταλαίπωροι, ὅτι διὰ τῆς πρᾶ-

ξεῶς τῶν ταύτης καθίστανται θεομάχοι καὶ φοβερόν εἶναι τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑποκρισία τῶν ἔχει ὑπερβῇ τὰ ὅρια καὶ γελᾷ ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς λαὸς εἰς βάρος τῶν ἀναγινώσκων ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὁργάνῳ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τὸ φύλλον ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τὰς διδασκαλίας τῶν περὶ θεοσκευτικῆς ἐλευθερίας. Ἰδοὺ τὶ γράφουσιν ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει ἀριθ. φυλ. 14 ἔτους 1950 σελὶς 246 περὶ ἐλευθερίας. Πρὸ τίνος συνεκροτήθη ἐν Βερολίῳ συνέδριον ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας. Συζητήσις περὶ ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος θὰ ἦτο ἐντελὴς περιττή, ἐφ' ὅσον αἱ δύο αὗται ἔννοιαι εἶναι τόσον πρὸς ἀλλήλας συνδεδεμέναι, ὥστε νὰ εἶναι ἀνύπαρκτον τὸ ἀνευ ἐλευθερίας πνεῦμα, καὶ νὰ μὴ λογίζεται ἄνθρωπος τὸ ἀνθρωπόμορφον καὶ ἀνελεύθερον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ δημιουργοῦ του εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δημιουργημάτων του κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν ὄν. Πολλὴ καὶ εὐρεία ὑπῆρξε κατὰ τοὺς προχριστιανικοὺς χρόνους ἡ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως παρανόησις. Βαρὲα δὲ δουλεία ἐκύρτωνε τὸ ἀνάστημα ἀνυπολογίστου πλήθους πνευματικῶν πλασμάτων κνυπτόντων ὑπὸ τὸ βάρος στυγνῆς δεσποτείας. Τὸ ἀξίωμα τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας κατενοήθη μόνον ὅταν ἠκούσθη ὅτι «οὐ τὸ Πνεῦμα Κυρίου ἐκεῖ ἐλευθερία», ὅτι, «ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε», ὅτι «ἀδέσποτον τὸ ἐλεύθερον» καὶ ὅτι «ψυχὴ ἐλεύθερον καὶ οὔτε ἐγκατάλειστον οὐδενὶ τρόπῳ». Ἐν ᾧ δὲ θὰ ἀνέμενέ τις μετὰ τοὺς τόσους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἀγῶνας, νὰ εἶχε παντελὴς λησμονηθῇ καὶ αὐτὴ τῆς δουλείας ἡ ἔννοια, ἐπέπρωτο ἐν μεσοῦντι εἰκοστῷ αἰῶνι νὰ ἀπειλεῖται τοσαύτη πνευματικὴ ὑποδούλωσις, ὥστε νὰ λαμβάνονται μέτρα ἀμύνης κλπ.

Τὰ ἀνωτέρω δὲν τὰ γράφομεν ἡμεῖς· τὰ γράφει τὸ ἐπίσημον φύλλον ΕΚΚΛΗΣΙΑ καὶ ἡ ὑποκρισία εἶναι πλέον ἢ ἐκδηλος. Ὁμιλοῦν περὶ ἐλευθερίας πνεύματος οἱ δυνάσται καὶ στραγγαλισταὶ τῶν πνευματικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ, σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, μάθετε ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς σᾶς ἔχει ἐννοήσει καλῶς. Αἱ τάξεις τῶν Ὁρθοδόξων καθημερινῶς πληθύνονται. Τί φοβεῖσθε τοὺς λίγους ἀρχιερεῖς μας, ἐφ' ὅσον πιστεύετε ὅτι εἰσθε ἰσχυροί; Εἶναι δυνατόν ποτὲ ὁ λέων νὰ φοβηθῇ τὸν μύριον γα; Διατὶ κινεῖσθε μὲ σπασμωδικὰς κινήσεις καὶ ἐκλιπαρεῖτε τὰς ἐκάστοτε κυβερνήσεις νὰ σᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ ἡμᾶς, ἐφ' ὅσον ὡς διατείνεσθε εἰσθε ἰσχυροί; Μᾶς ἐχαρκτηρίσατε ὡς πλέον ἐπικινδύνους καὶ τῶν κομμουνιστῶν καὶ σᾶς καλοῦμεν δημοσίᾳ νὰ μᾶς εἴπητε, τί στοιχεῖα ἔχετε εἰς χεῖρας σας ὥστε νὰ ἀποδείξετε ὅτι διακυβεύεται ἡ ἀσφάλεια τοῦ κράτους; Μήπως δὲν εἴμεθα νομοταγεῖς πολῖται, ἀγαπῶντες τὴν πατρίδα μας καὶ εἰς τὸν ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν ἀγῶνα δὲν ἐδώσαμε τὸ αἷμα τῶν τέκνων μας; Μήπως δὲν πληρώνομεν τοὺς φόρους σας; Μήπως ἀρνούμεθα νὰ προσφέρω-

μεν εἰς τοὺς διαφόρους ἐράνους (ἀνταρτοπλήκτων, φανέλλα στρατιώτου κλπ.) ἢ μήπως ἔχουσιν τὴν ἀξίωσιν νὰ λαμβάνομεν δυναστικῶς τὰς ἰδικὰς τῶν εὐλογίας.

Ἡμεῖς ἔχομεν ἐκκλησίαν θεματοφύλακα τῶν Ἱ. Παραδόσεων καὶ Ἀρχιερεῖς ἀξίους τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν ἀποστολῆς. Οὐδέποτε εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ δεχθῶμεν τοὺς νεωτεριστὰς Ἀρχιερεῖς, οἵτινες ἀποτελοῦσι μειονότητα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ πληρώματι (30.000.000) ἐνῷ οἱ γνήσιοι Χριστιανοὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀνέρχονται εἰς 200.000.000.

Τὰ μέτρα, ἅτινα ζητοῦν νὰ ληφθῶσιν ἐναντίον ἡμῶν ἀφ' ἐνός μὲν εἶναι ἀνελεύθερα καὶ καταβιβάζουν τὸν πολιτισμὸν μας, ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου ταῦτα θὰ ἀποβοῦν εἰς βάρος τῶν καὶ θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ αἰξηθῶν ἀκόμη σημαντικῶς αἱ παρατάξεις τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ὡς ἔχουν ὑπ' ὄψει τῶν, ὅτι ὁλόκληρον τὸ πλήρωμα ἐκ τῶν μυχιῶν τῆς ψυχῆς του βοᾷ... «ἐκὰς οἱ δυνάσται τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς συνειδήσεως, οἱ στραγγαλιστὰι τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ».

† Ἀρχιμ. **ΑΝΘΙΜΟΣ ΠΡΟΕΣΤΟΣ**

ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΥΘΑΔΕΙΣ ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΑΙ

Ἐνα οὐσιώδες προσὸν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτου πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ βαθεῖα γνώσις τῶν κανόνων καὶ τοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν δύναται νὰ νοηθῇ Ἐπίσκοπος ἀγνοῶν τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις καὶ ἐνεργῶν κατ' ἀντίθεσιν αὐτῶν. Ὁ τοιοῦτος δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀδαὴς περὶ τοὺς κανόνας καὶ ἄκρως ἐπιζήμιος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ τοιοῦτον δὲν τὸν ἐξιλεώνουν οὔτε τὰ ἀπὸ τοῦ ἁμῶντος δάκρυα, οὔτε ἄλλαι κωμικαὶ παραστάσεις. Καὶ ὁ τοιοῦτος θὰ εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους. Εἶναι ὁ ἐπίσκοπος Χίου Παντελεήμων. Χωρὶς κἄν νὰ ἐξετάσῃ τοὺς κανόνας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς κἄν νὰ γνωρίζῃ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας τῆς Θείας Χάριτος, ἀνεχειροτόνησε κληρικούς, τοὺς ὁποίους εἶχον χειροτονήσει οἱ ἡμετέροι Ἀρχιερεῖς. Ἐπανελάβε Μυστήριον καὶ ἐνόμισε ὅτι ἡ Θεία Χάρις, εἶναι καραμέλες στὴ τσέπη του. Μεγαλύτερα προσβολὴ κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν ἦδύνατο νὰ γίνῃ. Ἀλλ' ὡς ἡ μόνη ἀρμοδιότης ἐνός Ἐπισκόπου, ὅταν νομίσῃ ὅτι ἕνας κληρικὸς δὲν λειτουργεῖ κανονικῶς, εἶναι νὰ τὸν καταστήσῃ ἄργον. Οὐδέποτε ὅμως ἐπιτρέπεται νὰ τὸν ἀναχειροτονήσῃ. Καὶ αὐτὰ μὲν ὑπῆρξαν τὰ ἀτυχῆ ἔργα ἐνός ἐπισκόπου, εἰς τὰς τύχας τοῦ ὁποίου ἐνεπιστεῦθησαν τοὺς εὐλαβεῖς χριστιανοὺς τῆς μυροβόλου Χίου!

Ἀλλὰ ὥς ἴδωμεν τὰς σκέψεις καὶ τὰς κρίσεις τοῦ ἐπιφανεστέρου τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀνδρός, τοῦ κοσμοβότου τὸν Θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου κ. κ. Χριστοφόρου.

Κληρικὸς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, χειρο-

τονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Κυκλάδων κ. Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, ὀνόματι Νικόλαος Κατσουνάκης, ἐζήτησε νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας. Αὐτὸ ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸν ἱερέα ὡς κανονικῶς χειροτονημένον, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης διατυπώσεως διορίσας μάλιστα αὐτὸν τακτικὸν ἐφημέριον Μετοχίου ἐν Κυψέλῃ.

Τὸ γεγονός αὐτὸ (ἀνεξαρτήτως τῆς πράξεως τοῦ ἱερέως Κατσουνάκη) ἀποτελεῖ διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν δικαίωσιν καὶ ἔμμεσον ἀναγνώρισιν εἰς πείσμα τῶν Νόων τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Φιλοθέης, οἱ ὁποῖοι ἐπιμένουν... νὰ μᾶς ἀγνοοῦν, ὅπως καὶ ἡμεῖς αὐτοὺς καὶ νὰ μᾶς καταδιώκουν.

Περιποιεῖ ἰδιαιτέραν τιμὴν εἰς τὸν Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς ἐνεργείας του, δὲν κινεῖται ἀπὸ μίαν τυφλὴν ἰσχυρογνωμοσύνην, ἀλλὰ ἀπὸ βαθύτατον σεβασμὸν πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολ. Ἐκκλησίας.

Ἐλπίζομεν ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Πατριάρχου νὰ ἡγήσῃ ὡς πατρικὸς κόλαφος εἰς τὰς παρειὰς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ συνέλθουν, καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν σοβαρότερον τὸ ζήτημά μας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ τοῦ παρόντος δηλὸν γίνεται ὅτι ὁ πατὴρ Νικόλαος Κατσουνάκης ἐφημέριος τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης, ὁ τέως ὑπαγόμενος ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. προσηρτήθη δι' ἐκούσεως αἰτήσεώς του εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας ὑποχρεωθείς καὶ ἀποδεξάμενος, ὅπως ἀκολουθῇ τοῦ λοιποῦ τὴν ἐορτολογικὴν τάξιν ἥτοι τοῦ νέου ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀλεξανδρέων.

Διὸ καὶ φέρομεν τοῦτο εἰς γνώσιν τοῦ ὀρθοδόξου χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.).

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐξυγιάνῃς τὸ σπίτι σου, νὰ βοηθήσῃς τὴν κόρην σου καὶ τὸν υἱόν σου, εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς τῶν.

Διῶξε ἀπ' τὸ σπίτι σου κάθε αἰσχροὺ ἔντυπο καὶ στόλισέ το μετὰ τὸ ἐποικοδομητικὸ χριστιανικὸ βιβλίον, ποῦ θὰ τὸ βρῇς σὲ πλουσία συλλογὴν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον

«ΦΩΝΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Στοὰ Φέξη 72

ΠΡΩΤΟ ΠΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ

30/8/50

Τὸ δροσερὸ ἀεράκι τῆς Αὐγῆς σήκωσε ἀνάλαφρα μιά ἀγνή ψυχὴ, γιὰ νὰ τὴν μεταφέρει στοὺς κόσμους τῆς αἰωνιότητος, ἐνῷ οἱ πρῶτες ροδαλὲς ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου ἐδίδαν εὐλαβικά τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, στὸ σεπτὸ σκῆνος τοῦ ὑπερμάλλη γέροντα Σάββα Κουτενιάκη, ἱερομονάχου Ἀρχιμανδρίτου.

Μέσα σ' ἓνα περιβάλλον στοργῆς ἐξαιρετικῆς, ποὺ βασιλεψε στὶς ἀδελφές τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος «Κοίμη-σιν Θεοτόκου» Βαρυμπόμπης ἐξέπνευσε ὁ ἀειμνηστὸς Ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Σάββας, μετὰ ἀπὸ μιά μακροχρόνια ἐξαντλητικὴ ἀσθένεια. Ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν κατηγάλασε στὴν ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Μικρὸ παιδί ἀπὸ τὴν γενέτειρά του τὴν Κρήτη, μετέβη εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἱβήρων, ὅπου ἐκάρη μοναχὸς καὶ μετέπειτα προσχειρίσθη εἰς διάκονον καὶ ἱερέα. ὅταν ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἀνεσιόησεν τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐτάχθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας. Εἰς ὅλους ἦτο γ' ὡστὺς, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξομολόγει εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Παρασκευῆς, τοῦ ἀειμνήτου πατρὸς Ἱερωνύμου. Δὲν περιορίσθη ὅμως μόνον εἰς τὴν Μονήν. Ὅταν αἱ περιστάσεις τὸν κάλεσαν ἐγκατέλειπε τὰς Ἀθήνας, κατόπιν ἐντολῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς ἀπὸ τὰ ἀπομακρυσμένα σημεῖα τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἔτσι ἐπηρέτησεν ὡς ἐφημέριος εἰς Ἱκαρίαν, εἰς Πάρον καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

Τί λαμπρὸ παράδειγμα καθήκοντος, γιὰ τοὺς νεώτερους μάλιστα κληρικούς!

Ὁ κουρασμένος λοιπὸν γέροντας, μὲ ἐξαιρετὴ ἡ εὐχαρίστησι, εὐχαρίστησι ποὺ τὴν νιώθουν μονάχα οἱ ἀγωνιστὰς, ἄφινε κάθε ἄνευ καὶ κάθε περιποίηση γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τραχύτητα τοῦ ἀγῶνος.

Ἀλλὰ ἡ δυσανάλογη αὐτὴ μὲ τὴν ἡλικίαν του κατὰ πόνηρις, εἶχε σὴν συνέπειαν νὰ τὸν ὀρεῖσῃ. Τότε ὁμοῦ στὴ κρίσιν αὐτῆς σιγμῇ τῆς ζωῆς του, ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ πατρὸς Παρθενίου ἀνεδείχθη στοργικὴ του οἰκογένεια. Αἱ ἀδελφαὶ τὸν περιποιήθηκαν μὲ μιά ἐξαιρετικὴ στοργὴ καὶ ἀκούραστο. Ἀλήθεια πόσο ὁ Θεὸς μεριμνᾷ γιὰ ὅσους θυσίασαν τὰ πάντα στὸ Βωμὸ τοῦ καθήκοντος! Καὶ πόσο κατακτᾷ τὰς χριστιανικὰς συνειδήσεις, ὁ καλὸς καὶ ἐνάρετος κληρικός!

Εἶχα τὴν ἐξαιρετικὴ εὐκαιρίαν νὰ εὐρίσκομαι πλησίον τοῦ ταπεινού μου διὰ τὴν αἰωνιότητα πατρὸς Σάββα καὶ νὰ ἀντιληφθῇ ὁ προσωπικῶς ὅλο τὸ μεγαλεῖον τῆς κοιμήσεως ἐνὸς ἥρωος.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ εἶναι ἡ ἀγνή καὶ ἀδόλη στοργή, ποὺ τὸν περιέβαλλαν. Ἡ στοργὴ αὐτὴ ἦταν συνέπειαν ἐνὸς ἀπεράντου σεβασμοῦ σὲ τὴν θύττῃ τῆς Χριστιανικῆς λατρείας, ποὺ ἡ ἀφρασίᾳ του στὸ καθήκον, τὸν κάνει ἀντικείμενον σεβασμοῦ τῆς Χριστιανικῆς Συνειδήσεως. Γράφω τὰ ἴδια τὰ λόγια μιάς ἀδελφῆς, ποὺ ἐριμνεύει αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς Χριστ. ψυχῆς. «Αὐτὰ τὰ χέρια πόσες φορές θυσίασαν τὸν Χριστό; αὐτὰ τὰ χέρια τώρα θὰ τὸν χαιρετήσουν στὴν αἰωνιότητα. Ἀς τὸν παρακαλέσουν καὶ γιὰ μᾶς».

Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ περιβάλλον ἔορσε ἓνα φῶς, ποὺ φώτισε μὲ τὰ ἔργα του τὸν κόσμον. Μὰ τὸ σβύσιμο αὐτὸ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὸ σβύσιμο τοῦ κεριοῦ ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Ἦταν ἓνα μεγαλόπρεπο ἡλιοβασιλεμα, ἐνὸς ἡλίου, ποὺ πηγαίνει σ' ἄλλους κόσμους, στοὺς κόσμους τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ διαύγεια τῆς διανοίας του μέχρι καὶ τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἡ καθαρότης τοῦ βίου του, ἡ ἀληθεύουσα εἰκὼν τῆς τελειώσεώς του, ἦταν στοιχεῖα ἐνὸς θανάτου, ποὺ οἴγουρα εἶναι γέφυρα γιὰ τὴν αἰωνιότητα, στὴν ὁποία μετέβη ὁ πατὴρ Σάββας γιὰ νὰ εὐχετα ὑπὲρ ὅλων.

Θρησκευτικοὶ στοχασμοὶ

ΠΕΡΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ψυχὴ ἐκτὸς τῆς γῆς αὐτῆς, ὡς ἄστρον θ' ἀνατείλῃ δὲν εἶσαι ἀποτέλεσμα, τεχνουργημένης ὕλης. Τὸ πῶρ σου τὸ αἰσθάνομαι. Τὸ μέτωπόν μου φλέγει! ναὶ εἶσ' ἀθάνατος· φωνὴ κρυφία μοῦ τὸ λέγει! Ἀπὸ τὴν πρὸς Οὐρανούς, συχνὴν ἀνύψωσίν σου, τεκμαίρομαι Οὐράνιον. καὶ τὴν καταγωγὴν σου! θνητὴ ἂν ἦσαι, στοχασμοὺς πῶς τίκεις ἀθάνατους;

κι' ἐκπλήττεις τοὺς αἰῶνας; καὶ τοῦ Πανσόφου ἐξηγεῖς Θεοῦ, τοὺς ὑπερίστανους, καὶ νόμους, καὶ κανόνες;

θνητὴ ἂν ἦσαι, διατὶ τὸ ἀσθενὲς μου σῶμα, ἐνῶ εἰς ἐλαφρότερον βαρυκοιμᾶται στῶμα: σὺ ἀγρυπνεῖς, καὶ τρέχουσα, εἰς πτέρυγας ὄνειρου. κυοφορεῖς συλλογισμοὺς ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου: εἰς τὴν ἐνδόμυχον θνητῇ, πεποίθησίν σου μέινεις; προσκαίρου ἐξορίας γῆ, ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι! Τὸ δῶμα τοῦ Δημιουργοῦ, ὁ Οὐρανὸς πατρίς σου, τῆς ἄλλης τῆς παντοτεινῆς, κι' εὐδαίμονος ζωῆς σου! Αὐτ' ἡ ζωὴ μικρὸν συμβάν, καὶ στιγμιαία φάσις! ὁ θάνατος ἡ ἀληθής, καὶ ἡ μακρά σου στάσις! Ὅποιον ρίγος ἤδονῃς, θ' αἰσθανθ' ἡ ψυχὴ σου: ὡς πάχνης ὅταν ὕψασμα, διαλυθ' ἡ ζωὴ σου; τὸ παραπέτασμα καθὼς, ὁ Κύριος ἀνοίξει! τῆς ἀληθείας ὁ Θεός, καθὼς τὸ φῶς σὲ δεῖξει! καὶ σὲ εἰπῇ, τὸ ἔνδυμα παράτησε τῆς πλάνης—τὸ σῶμα δηλονότι τὸ ἐλεεινόν....

Τὴν ὁρασίαν σου μετ' ἐμοῦ, ἔλθε νὰ συνευφράνης!

Ἀτέρμον ὦ! μακαριότης ἡ ἀμοιβὴ τοῦ!!!

Ποιητ. σύνθεσις ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ

† Ἀρχιμανδρίτου καὶ Πνευματικοῦ Ἀγιορείτου

ΕΠΙΔΟΣΙΣ ΑΠΟΚΗΡΥΞΕΩΣ

Καίτοι π-λλάκις καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως οἱ παλαίμαχοι ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, σεπτοὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἀπεκήρυξαν τὰς καινοτομίας τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τοὺς καινοτόμους Ἀρχιερεῖς ὡς σχισματικούς, ἐν τούτοις διὰ νὰ ἀφρατίσουν τοὺς συκοφάντας καὶ νὰ ἐμπεδώσουν ἀγνὰς συνειδήσεις ἐπέδωσαν καὶ πάλιν ἐγγράφον ἀποκήρυξιν. Ἡ ἀποκήρυξις οὕτῃ ἐπεδόθη διὰ τοῦ δικαστ. κλητῆρος Ἀντων. Γ. Ἀγγελόπουλου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9351 β) 1-9-50 ἀποδεικτικοῦ ἐγγράφου.

ΕΚ ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου χρηματικὰς ἐπιταγὰς διὰ λογαριασμοὺς Ἐφημερίδων, βιβλίων κ.λ.π. ὅπως ἀναφέρωσι ἐγκαίρως, τυχὸν καθυστέρησιν ἀποστολῆς ἀποδείξεως ἐμφαινούσης τὴν εἰσπραξίν τοῦ ἀποστολλέντος Χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅπως ὀπισθεν τῶν Ἐπιταγῶν διασαφίζωσι τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἀποστέλλεται τὸ χρηματικόν ποσόν, ἵνα διευκολύνεται ἡ ὑπηρεσία τοῦ Λογιστηρίου καὶ ἐκδίδει ἄνευ καθυστέρησεως τὴν οἰκείαν ἀπόδειξιν καὶ γνωρίζῃ ἐγκαίρως εἰς τὸν ἀποστολέα τὴν λήψιν τῆς ἐπιταγῆς.

Οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς παρακαλοῦνται ὅπως σπεύσωσιν καὶ ἀποστείλωσιν τὴν ὀφειλὴν τῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξυπηρετοῦν καὶ διευκολύνουν τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τοῦ περιοδικοῦ.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΦΙΞΙΣ ΚΑΗΡΙΚΩΝ

Μετ' εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθημεν τὴν προσεχὴ καὶ Νέας Ἑρσέης κ. κ. Ἀρσενίου.

Ἀναμένομεν τὸν Σεβασμ. μετὰ χαρᾶς.

Ἐπίσης ἀφίχθη ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Θεοδόσιος, μεταφέρον τὸν ἀδελφ. κ. κ. χαριετισμούς τοῦ Πατριάρχου, εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Εἰς ἀμφοτέρους εὐχόμεθα τὸ «ὡς εὖ παρέστητε»

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὁ Πανερωιάτατος πρόεδρος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιῇ Ναὸν «Κοίμησις Θεοτόκου».

Ὁ Ἅγιος Χριστιανουπόλεως μετέβη εἰς Χαλκίδα, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ἀναγνωστοπούλου. Ἡ φιλοξενία τῆς ὁποίας ἔνυχον ὑπῆρξεν ἀνάλογος τῆς καλωσύνης τῶν ἀδελφῶν τῆς Χαλκίδος. Τόσον ὁ Ἐπίσκοπος, ὅσον καὶ ὁ κ. Ἀναγνωστοπούλος, ἐμείναν ἐν θουσιασμένοι.

Ὁ Αὐτὸς Ἐπίσκοπος μετέβη εἰς Λουτρουὶ Θηβῶν.

Ὁ Ἅγιος Διανυλίας μετέβη εἰς Θήβας μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἀγαθαγγέλου καὶ τοῦ κ. Κ. Ἀργυροῦ. Ἐνυχον θερμῶν περιποιήσεων ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν οἱ ὅποιοι ἀγαπῶν ἰδιαιτέρως τὸν Ἅγιον Διανυλίαν.

Ἐπίσης ὁ αὐτὸς μετέβη κατὰ τὴν ἑορτὴν, τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς εἰς Βίλλια Ἀττικῆς. Ἐμείνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐν γένει κατάστασιν τῶν Βιλλίων ἡ ὁποία εἶναι ἐλλειπὸς καρπὸς τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐφημερίου Π. Χρυσοστόμου Κιούσης.

Ὁ Ἅγιος Κυκλάδων, πλήρης ὥρων ἐντυπώσεων ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν περιοδείαν του εἰς τὰς Μονὰς Περαχώρας—Λουτρακίου.

ΑΚΑΤΑΝΟΜΑΣΤΟΙ ΔΕΣΧΗΜΙΑΙ

Ἐχομεν ὑπ' ὄφιν μας, οἱ τὸ ἱερὸν σχῆμα τῆς καλογραίας, περιβάλλει συνήθως ἀγνάς καὶ ἐναρέτους γυναικας καὶ οὐκ ἐξυγριωμένας μαινάδας. Τὸ τοιοῦτον συνέβη ἀπὸ καλογραίας τῆς ἡγουμένης Μαριὰμ. Τρεῖς τοιαῦται μαινάδες, μεταβάσαι εἰς τὸ Μετόχιον τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τοῦ Θεολόγου (τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἀνῆκε εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Μεταμορφώσεως) ἐξυλοκόπησαν ἀργίως καὶ ἐβασάνισαν τὸν ἀγαθὸν ἀσπρομάλλη γέροντα Ἀμβρόσιον. Δυσπόμεθα διὰ τὰ συμβαίνοντα διότι κηλιδώρουν τὸ ἱερὸν σχῆμα. Αὐτὰ ὅμως συμβαίνουν ὅπου λείπει ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνεργεῖ τὸ πείσμα τῶν κατενυνόντων.

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ἡ «Ἐνωσις» καθ' ἐκάστην κατακτᾷ ἑδάφος. Ἡ ζήσωνος αὔρα τῆς ἀγάπης καθ' ἐκάστην πνέει καὶ διαλύει οὕτω τὰ νέφη τοῦ μίσους καὶ τῆς πρ. καταλήψεως. Ὁ Στρατὶς τῆς Ὁρθοδοξίας αὐξάνει καὶ ἰδ. μέτωπον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐνισχύεται. Οὕτω ποσχωροῦν εἰς τὸ Ἐνιαῖον μέτωπον τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας ἐκλεκτοὶ ἱερεῖς καὶ πολυπληθεῖς παρρητήματα, μετὰ τῶν ὁποίων τῆς Καταρίνης, Κουνι ὑριωτίσης, Σφενδάμης, Λιτοχώρου — Ὀλύμπου, Ναούτης, Λουτροῦ, Βερροίας, Πόρου, Κρανιδίου, Φύλλων Χαλκίδος, Ἐλευσίνος, Με. ἁρών, Τυρνάβου, Ἀμπελώνος. Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν παρρητημάτων ἐπεκτέθη προσωπικῶς ὁ ἀκαταμάχητος Ἐργατὴς τῆς ἀγάπης κ. Σταύρος Καραμήτσος καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ μοναχοὶ Γρηγόριος, Φιλθέος, Ἰωακείμ, ὁ ἀγαπητὸς ἱεροδιακὼν Καλλίστος (νῦν ἱερεὺς). Συγκίνησιν τελετὴ ἐγένετο εἰς τὸν Ἁγ.

Γεώργιον Κατερίνης μετὰ ἱεουργὸν τὸν αἰδεσιμώτατον πρεσβύτερον Θωμᾶ Παπαδόπουλον. καὶ ὁσιερωγιώτατον Ἱεροδιακόνον Καλλιόπιον. Μετὰ συγκινήσεως ἡκούσθη τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Προέδρου, τὸν ὁποῖον ἐνγώρζον ἐκ τῆς ἐποχῆς τῆς μορτυρικῆς του ἐξορίας (λόγῳ τοῦ ἡμερολογίου) εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Ὀλύμπου. Τὸ ἐπιτελεῖον τῆς ἀγάπης ἔδωκεν ὁ μεγαλοπρεπῶς τὴν Ἐνωσιν καὶ εἰς Τρεῖς Ἱεράρχας (Θεο)νίκη, εἰς Νάουσσαν καὶ εἰς Βέρροϊαν.

Ἐκ τῆς περιοχῆς Ἀττικῆς προσεχώρησαν τὰ ἐκκλησιαστικά μετὰ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδείων Θεοτόκου Παγ. ρατίου, Ἁγ. Νικολάου Χαϊδάρου καὶ Σταμάτας Ἀττικῆς.

Εὐχόμεθα ὁλοκλήρῳσιν τοῦ θριάμβου.

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΔΕΣΠΟΤΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΒΑΡΑ—ΑΤΤΙΚΗΣ

Ἡ Ἱερὰ καὶ Σεβασμία Δεσποτικὴ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, ἐν Κρονίτῃ Κουβαρᾷ Ἀττικῆς (περὶ τῆς εἰς 2αν σελίδα) ἀπέστειλε ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον δι' ἧς δηλοῖ τὴν προσχώρησιν τῆς.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον μετὰ ἄλλων ἀναφέρεται ἡ ἀπόλυτος πεποίθισις τῶν εἰς τὰ ἀκριβῆ ὁρθόδοξα φρονήματα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἧς ἐνισχύθη, συν τοῖς ἄλλοις καὶ ἀπὸ τὴν τελευταίαν Ἐγκύκλιον, τὴν ἐπίδοσιν ἀποκηρύξεως τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας διὰ δικαστικοῦ κλητήρος καὶ τὴν προσωπικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστάσεως εἰς τὴν ἐν Σταμάτα Ἀττικῆς οἰκίαν τοῦ κ. Μ. Κουτράκη ὅπου ἦδη πᾶσα παρεξήγησις καὶ ἐμείναν ἐκατενθυσιασμένοι.

Ὁμολογοῦν ἐπίσης (πρᾶγμα λυπηρὸν ἄλλ' ὅμως γεγονός) ὅτι δὲν εὗρον οὔτε τὴν ἐλαχίστην κατανόησιν ἐκ μέρους τῶν κύκλων τῶν ὑποδίκων ἐπισκόπων Κερατέας τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζουν «παρασυναγώγους καὶ ὑπευθύνους ἐνώπιον Θεοῦ» καὶ τῶν ὁποίων παρὰ τῶν ἐν λόγῳ ἀδελφῶν ἀμφισβητεῖται καὶ αὐτὴ ἡ κανονικότης τῆς χειροτονίας.

Ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολὴ ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς διὰ τοὺς πατέρας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀλλὰ καὶ χουσόβουλον συμβόλαιον διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ἧς ἔχει πάντα λόγον νὰ καυχᾶται διὰ τοὺς πατέρας καὶ ἀδελφούς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΙΣ

Καθ' ἐκάστην προσχωροῦν εἰς τὴν Ἡμετέραν Ἐκκλησίαν ἐκλεκτοὶ κληρικοὶ, ἐπαμειβόμενοι οὕτω τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Τελευταίως προσεχώρησαν οἱ κάτωθι:

- 1) Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Πατρὴς ἐφημέριος Χαϊδάρου.
- 2) Γερόντιος Μαριόλης ἐφημέριος Μεγάρων.
- 3) Ἱερομόναχος Ἀντώνιος Θανάσης.
- 4) Ἱερομόναχος Ματθαῖος Ράφτης ἐφημέριος Λιτοχωρίου.
- 5) Ἀρχιμανδρίτης Νήφων Τραμπούκουλος ἐφημέριος Εἰσοδίων Παγ. ρατίου.
- 6) Ἱερεὺς Χριστόδουλος Γλίνης ἐφημέριος Ἐλευσίνος.
- 7) Ἱερεὺς Ἀμπρός Θεοδώρου ἐφημέριος Ἁγίας Τριάδος Μπάλας Ἀττικῆς.
- 8) Ἱερεὺς Θωμᾶς Παπαδόπουλος ἐφημέριος Κατερίνης.
- 9) Ἀρχιμανδρίτης Σπυρίδων Σταμουλάκης ἐφημέριος Πόρου.
- 10) Ἱεροδιακόνος Καλίστος Γιαννακούπουλος χειροτονηθεὶς εἰς ἱερέα.
- 11) Ἀρχιμανδρίτης Αὐξέντιος Πάστρας.
- 12) Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Δημητριάδης.

Εἰς τοὺς προσελθόντας εὐχόμεθα τὸ ὡς εὖ παρέστητε.